

me igennem Krisen, og naar der gives Fragnedsættelser til forskellige Industrier, vil jeg gerne spørge, om ikke ogsaa Landbrugerne i Vestjylland, hvor man har haft en meget ringe Avl, og hvor der mangler Halm til Kreaturerne, kan faa Fragnedsættelse, saa at alle Erhverv kommer paa lige Fod. Jeg mener ikke, at det ene Erhverv skal have noget fremfor det andet. Jeg ønsker paa ingen Maade, at Landbruget skal understøttes af Staten paa andre Erhvervs Bekostning. Jeg mener netop, at i Tider, hvor der er Krise for Erhvervene, Krise for Landbrug, saavel som for Industri og andre Erhverv, gælder det om, at vi sætter Ryg mod Ryg, som jeg sagde, og at ikke det ene Erhverv kommer til at leve paa andres Bekostning, men at vi kommer til at arbejde under lige Vilkaar. Saa tror jeg, Forholdene bliver bedst, og saa skabes der ikke Kløfter i Befolkningen, saa skabes der tværtimod mere Samling. Naar vi arbejder under lige Vilkaar, kan vi bedst hjælpe hinanden.

J. Chr. Jensen: Det, der har præget denne Finanslovdebat, er og maatte naturligvis være den økonomiske Situation, som Danmark, og for øvrigt næsten alle europæiske Lande, ja, maaske ogsaa Lande udenfor Europa, i Øjeblikket lever under. Dette Spørgsmaal overskygger næsten alt andet. Den Krise, vi gennemlever, dens Varighed og dens Voldsomhed bestemmes jo af Maaden, hvorpaa man forsøger at bekæmpe den eller i hvert Fald at gøre, hvad man formaar, for at mildne dens Følger. Der er da ogsaa under denne Finanslovdebat udtalt mange Alvorsord, og mange stærke Ord, synes jeg, til det Ministerium, mod hvem naturligvis alles Øjne rettes, fordi det er derfra og derfra alene, Hjælpen skal kunne komme. Og det er ikke alene fra Regeringspartiet eller fra Regeringens politiske Modstandere, disse Ord er talt, men det er i næsten lige saa høj en Grad fra det Parti, som støtter Ministeriet, det konservative Folkeparti, og det kulminerede vel ved det ærede Medlem Hr. Korsgaards Tale forleden. Det var meget stærke Ord, der blev sagt, jeg synes ikke, de Ord var til at misforstaa, og man var klar over, da det ærede Medlem talte, at der hævdede sig stærke Røster indenfor hans Parti imod den Passivitet, som Regeringen stadig synes at ville blive i. Men umiddelbart efter, at det ærede Medlem Hr. Korsgaard havde talt, kom jo hans

Partifælle, det ærede Medlem Hr. Ulrich, og sagde: Det, min Kollega sagde, var blot Fantasterier, det var blot en lille Færc, han opførte til Varskab for Tinget. Man fik Indtrykket af, at der var en Strid mellem de to Partifæller og en Strid indenfor denne Gruppe, som egentlig ikke er usædvanlig, men som alligevel her synes at give sig til Kende paa en Maade, som er lidt usædvanlig. Man fik Indtrykket af, at der indenfor den lille Globus, hvor Højre bor, var varmt at være; man fik Indtrykket af, at der sommetider var saa hedt, at det gav sig Udslag i vulkanske Udbrud, og det ærede Medlem Hr. Korsgaards Tale var vel et af disse vulkanske Udbrud. Men selv om, nu ogsaa dette Parti skulde slaa nogle store Revner, har vi jo Erfaring for, at der skal meget til, før disse Revner bliver saa store, at der foregaar en Spaltning. Det, der binder dette Parti sammen, er vel ikke just stærke Baand, men jeg tror, det er meget elastiske Baand, saaledes at der er Plads for stor Uenighed, som ogsaa kan give sig til Kende for aabent Tæppe, uden at der derfor egentlig er Fare for, at Partiet ikke, naar det gælder, skulde staa enigt. Jeg vil alligevel haabe, at disse Ord, som blev talt af det ærede Medlem Hr. Korsgaard og for øvrigt ogsaa af flere af hans Partifæller, maatte være et Varsko til Regeringen, et Varsko, som Regeringen, selv om den ikke kan vente nogen synderlig Vanskelighed fra den Side, dog vistnok vilde gøre klogt i at agte paa. Man kan maaske ogsaa udlægge det ærede Medlem Hr. Korsgaards Tale paa en anden Maade, maaske lidt mere politisk. Det er jo nemlig givet, at dette Parti væsentlig har sin Styrke i Byerne og har sine Stemmer fra Industrimænd og dem, der staar i Forbindelse med eller har deres Brød fra Industrien, og det er vel derfor naturligt, at der fra den Side maatte lyde et advarende Ord mod Regeringens Passivitet overfor Industrikrisen, og at der ligeledes skulde lyde et Ord til Industrien, som kunde give den Indtryk af, at man inden for det konservative Folkeparti er helt og fuldt paa Industriens Side, men man turde dog ikke give det helt til Kende, i hvert Fald ikke i fuld Udstrækning; derfor kom det ærede Medlem Hr. Ulrich — det kunde godt være planlagt, jeg ved det ikke —, for at forklare, at det ikke var alt for alvorlig ment, hvad det ærede Medlem Hr. Korsgaard sagde. Jeg kunde derfor godt tænke mig, at den Tale, der blev holdt af det ærede